

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

Vesmírné kameny

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

Wesmírné kameny

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Vesmírné kameny

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5633. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2014
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-5068-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9414-3 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9415-0 (ve formátu EPUB)

Obsah

Dárek za vysvědčení	7
Jede se na chatu	11
Ve stanu	14
Bouřka	18
Výprava k potoku	23
Máme ho!	27
Kam s ním?	31
Záhadný požár	35
Je to možné?	38
Pozorování	41
Další překvapení	45
Opravdu je to náhoda?	50
Táta špion	55
Na stopě?	62
Klouže to!	66
Geopatogenní zóna	71
Hlavně nenápadně	75
Pokus	79
S pravdou ven	83
Objevil se v ložnici	89
Na hvězdárně	93
Ještě není klid?	97
Delegace	102
Návrat do nebe	106

Dárek za vysvědčení

Byl poslední den školního roku. Sluníčko hrálo jako o závod, aby děti navnadilo na nadcházející prázdninové dny.

Maxmilián, kterému všichni říkali Max, a jeho sestra Vendulka, která byla pro všechny Venda, šli společně domů. Se samými jedničkami se jim šlo dobře. Po chvíli je dohonil Patrik, který se s nimi kamarádil. Byl stejně starý jako Max, ale chodil do áčka, kdežto Max byl v béčku.

„Kam pojedete na prázdniny?“ zeptal se Patrik.

Max pokrčil rameny, ale Venda odpověděla: „Asi pojedeme na chatu v horách. Jezdíme tam každý rok. A ty?“ zeptala se na oplátku.

„Já asi nepojedu nikam. Naši musí vydělávat peníze, tak budu pendlovat mezi babičkou z Písku a hodonínskou babičkou,“ odpověděl otráveně Patrik. Pro dokreslení situace ještě dodal: „Je to vždycky děsná nuda!“

Max se zamyslel a pak trochu opatrně nadnesl: „Třeba by se to dalo zařídit, abys byl na chatě s námi.“

Patrik očividně pookřál, a tak ho Max brzdil: „Hele, ale nic neslibuju, jasný? Musíme to nejdřív domluvit s našima.“

Venda s Maxem stáli před brankou svého domu. „Tak zatím čau,“ rozloučili se, protože Patrik pokračoval ještě o kus dál. „A kdyby něco, tak si zavoláme,“ dodal Max.

Doma oba sourozence čekalo milé přivítání.

„Tak jak to letos dopadlo?“ zeptal se tatínek rozverně. „Můžou zaznít slavnostní fanfáry?“

Venda hrdě ukázala svoje vysvědčení. „Hm, samé jedničky,“ pochválil ji táta a pak se obrátil k Maxovi: „A co ty?“

Max dělal drahoty. Fólii s vysvědčením schovával za zády a tvářil se zkroušeně. Tatínek se opatrně zeptal: „Jedna dvojka?“

Max zavrtěl hlavou.

„Dvě dvojky?“ zeptala se maminka a Max opět zavrtěl hlavou.

„Snad jsi nepropadl?“ zděsil se táta. A Max uličnický pokrčil rameny.

„Ukaž!“ vykřikla vyděšeně maminka a sebrala Maxovi fólii s vysvědčením. Tatínek jí nakukoval přes rameno.

Teprve teď se Max začal nahlas chechtat. „Dostal jsem vás!“ Na jeho vysvědčení byly taky samé jedničky. Na poslední chvíli si opravil i dvojku, která mu hrozila z matiky.

„Ty uličníku jeden! Víš, jak jsem se polekala?“ oddechla si maminka.

„Tak to bychom měli oslavit,“ překlenul tatínek horkou chvilku. „Maminko, nemáš něco na zub?“

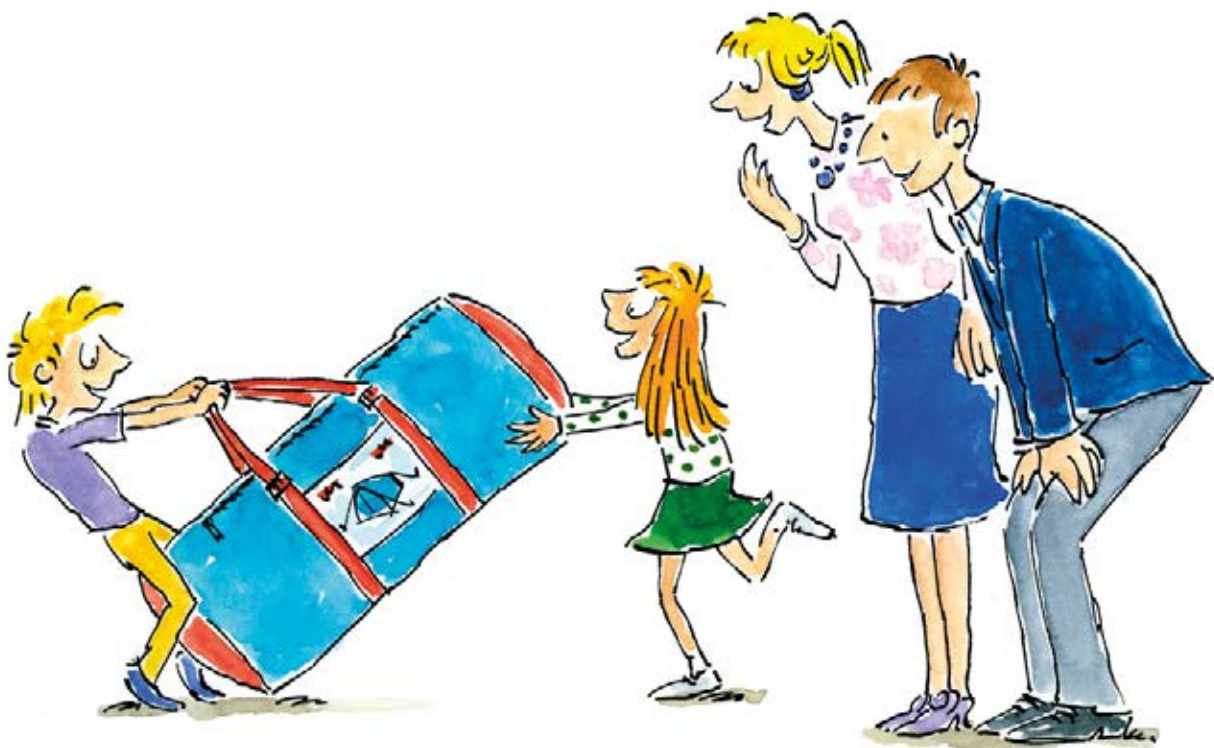
Maminka rychle odešla do kuchyně a vrátila se s dortem. Byly na něm marcipánové jedničky, v půlkruhu bylo marcipánové slovo PRÁZDNINY a uprostřed byly zapíchnuté dvě hořící svíčky.

„Máte před sebou dva měsíce prázdnin, tak ať si je hezky užijete!“ řekla a položila dort na stůl. Pak se vrátila do kuchyně pro nůž, lžičky a talířky.

Tatínek zatím podal oběma dětem malý dárek se slovy: „Ať máte o prázdninách co číst!“

Max i Venda se pustili do rozbalování. Oba byli nadšení, protože dostali každý přesně tu knížku, po které toužili. Zabráni do nového dárku si ani nevšimli, že táta s mámou drží v ruce ještě jeden obrovský a těžký dárek.

„To ještě není všechno,“ upozornil je tatínek. „Tady máte ještě jeden prázdninový dárek. Stan.“

„Cože?“ vykřikl vzrušeně Max a Venda taky honem vyskočila. Oba se vrhli na rozbalování velikého balíku.

„Jsou to vlastně dva stany spojené malou předsíňkou, takže můžete být každý zvlášť,“ vysvětlil jim táta.

„A kdy ho vyzkoušíme?“ vyzvíдалa Venda.

„Třeba hned v sobotu na chatě,“ navrhla maminka.

„Jó, to bude bezva! Děkujeme moc,“ poděkovali oba sourozenci.

Jede se na chatu

Večer leželi Max i Venda každý ve své posteli, ale ani jeden z nich nemohl usnout. „Maxi, víš, co by bylo fajn?“ zeptala se potichu Venda.

„Vím! Kdyby tam s námi mohl být i Patrik,“ odpověděl Max.

„Nejenom Patrik. Ten bude s tebou ve stanu a se mnou by mohla být Lucka, ať nespím sama.“

„To by nebylo marný, hned ráno se musíme zeptat našich, jestli by nebyli proti.“

Teprve s touhle myšlenkou se oběma podařilo usnout.

Ráno vstali ze zvyku stejně brzy jako do školy. Táta už se chystal do práce, ale maminka měla dovolenou, tak byla ještě v noční košili.

„Dobré ráno,“ pozdravili Max s Vendou téměř jednohlasně a pak šli rovnou k věci.

„Napadlo nás,“ začala opatrně Venda.

A Max pokračoval: „Můžeme si vzít do stanu Patrika?“

„Kdo je Patrik?“ zeptala se maminka.

„To je Maxův kamarád,“ odpověděla Venda a hned navrhla, „a já bych mohla být ve stanu s Luckou.“

Maminka se podívala na tátu a ten s úsměvem přikývl, ale pak dodal: „Nejdřív to ale musíme domluvit s tetou Martou, jestli s námi Lucku pustí. Nevíme, jaké mají plány.“

Tatínek to vyřešil hned. Na telefonu vytukal číslo tety Marty. Je to totiž jeho sestra.

„Ahoj, Marti!“ začal tatínek zdvořile. „Jak se máš? A co děláte první dva týdny prázdnin? No to je bezva. Tak jsme si říkali, jestli byste nepustili Lucku s námi na chatu. Dětem jsme za vysvědčení

koupili stan a chtějí ho hned vyzkoušet. Aha! Jo, jasně. Večer cinknu! Tak ahoj a pozdravuj doma! Jo, vyřídím.“

„Tak co?“ zeptala se Venda.

„Na začátku srpna jedou do Španělska, ale teď jsou doma. Teta se zeptá Lucky, jestli by chtěla jet s námi na chatu, nebo raději zůstane u babičky, a pak nám dá vědět.“

Venda začala netrpělivě poskakovat. „Určitě bude chtít spát ve stanu. Určitě jo!“

„No a teď to musíme domluvit s tím Patrikem,“ řekl tatínek a obrátil se na Maxe. „Máš na něj číslo?“

„Mám,“ přikývl Max a odběhl do pokojíku pro telefon.

„Tak mu zavolej a řekni, ať mi dá k telefonu tatínka nebo maminku.“

Max hned vyhledal Patrikovo číslo. „Čau! Aha, no tak promiň, ale právě se tady debatuje o naší chatě. Dostali jsme stan, a tak bys mohl jet s náma. Naši to dovolili. Budeme spát ve stanu! Jo? Počkej! Nejdřív zavolej někoho z vašich k telefonu. Tatka to chce domluvit! Jo, počkám, neboj!“

Po chvíli čekání řekl Max do telefonu: „Dobrý den! Já vám ho předám.“

Tatínek si přebral sluchátko: „Dobrý den. Náš syn se kamarádí s vaším Patrikem, a tak jsem se chtěl zeptat, jestli bychom nemohli přibrat Patrika na chatu. Budeme tam prvních čtrnáct dní v červenci. Vyrážíme hned v sobotu. Ne, to nás vůbec obtěžovat nebude. Naše děti dostaly nový stan, tak v něm budou spát. To taky není problém, jeli bychom všichni naším autem. Fajn, tak jsme domluvení. V sobotu ráno, kolem deváté. Může být? Nemáte zač. Tak na shledanou.“

Z toho, co tatínek říkal do telefonu, bylo naprosto jasné, že to vyšlo. Tatínek na Maxe ale pro jistotu mrknul a kývl hlavou.

„Jupí!“ zaradoval se Max. „To budou ty nejlepší prázdniny!“

Spokojení tedy byli nakonec všichni.

„Teď ale musím do práce. Trochu jsem se zdržel, tak přijdu odpoledne později,“ řekl, dal mamince pusu na rozloučenou a zmizel ve dveřích.

Venda s Maxem celý den plánovali, co budou dělat a jaké to bude na chatě se sestřenicí a Maxovým kamarádem. Nemohli se dočkat. Večer pak tatínek zavolał tetě Martě, aby zjistil, jak se Lucka rozhodla. Bylo to jasné. Chtěla spát s Vendou ve stanu. Protože ale povezou v autě Patrika, domluvili se, že teta se strejdou Lucku v sobotu dovezou sami.

Konečně nadešla toužebně očekávaná sobota. Všichni měli sbařeno a těšili se na dobrodružství pod stanem. Největší radost měl Patrik, protože snad poprvé zažije prázdniny jinde než u babičky.

„Nasedat,“ zavelel táta, když k nim dorazil Patrik se svým tátou, spacákem a velkým batohem.

Patrikův tatínek se s tátou o něčem chvíli bavil, pak poděkoval, rozloučil se a odešel.

Ve stanu

„Hurá, prázdniny právě začínají!“ zaradoval se Max a Venda s Patrikem přikývli. Tatínek za volantem a maminka vedle něj se taky usmívali. Na dovolenou s hromadou dětí už se oba těšili.

Když dorazili na místo, maminka vyskočila, aby tatínkovi otevřela bránu a on mohl zaparkovat na dvorku před chatou.

Když začali jeden po druhém vyskakovat z auta a postupně se hrnuli ke dveřím od chaty, někdo na ně vybafnul.

„Ježíšmarjá!“ zakřičela maminka, když se vzpamatovala z prvotního úleku.

„Ahoj,“ pozdravily teta Marta a Lucka.

„Co to vyvádíte? Chcete mě mít na svědomí?“ zeptala se dotčeně maminka a třesoucí se rukou se snažila trefit klíčem do zámku.

„A kde máte auto?“ zeptal se tatínek.

„Nechaly jsme ho za rohem, ať se neprozradíme,“ vysvětlila teta Marta a Lucka se usmívala, jak jim jejich žertík vyšel.

„A kde jste nechaly Vaška?“ zeptal se tatínek.

„Zůstal doma. Čeká ho nějaká uzávěrka, tak má hodně práce.“ Maminka s tatínkem se na sebe podívali. Nahlas neřekli nic, ale povídali si jen očima. Oběma bylo jasné, že strejda Vašek už asi jiný nebude. Je to typický příklad workoholika. To je člověk, který bez práce nemůže být. A když práci nemá, tak si ji musí vymyslet. Vůbec neumí odpočívat.

„Když teď budete bez Lucky, tak ho vezmi někam na večeri nebo do kina, ať si od těch čísel na chvíli odpočine,“ radila tetě vlídně maminka. Teta jen pokrčila rameny. „Jen jestli bude chtít?“

„A kde máte zavazadla?“ zeptal se tatínek.

„V autě,“ odpověděla teta.

„A kde je auto?“ položil táta další otázku.

„U Holínků za rohem,“ odpověděla teta a podala tatínkovi klíčky od auta.

„Silní hoši, za mnou!“ zavelel tatínek a Patrik s Maxem ho bez řeči následovali. Za moment byli zpátky i s hromadou zavazadel.

„Lucka tu zůstane na celé prázdniny?“ zeptal se tatínek se smíchem.

„Dva týdny je dlouhá doba,“ bránila se teta. „A taky jsem dovezla nějaké jídlo.“

„Neboj, hladu ji umřít nenecháme,“ odpověděla na to maminka.

„Jeden nikdy neví,“ zažertovala teta.

Když si všichni vybalili své věci v podkrovním pokojíku, teta spokojeně odjela a maminka se pustila do přípravy oběda.

„A kdy postavíme ten stan?“ zeptal se Max, který už se nemohl dočkat, až budou mít své vlastní bydlení.

„Dočkej času jako husa klasu,“ odbyl ho tatínek. „Všechno bude. Nejdřív mi dones na prostudování ten návod, který byl v krabici.“

V Maxovi zatrnulo: „Já jsem tu krabici nechal doma, ať zbytečně nezabírá místo v kufru. Ten návod zůstal asi tam!“

Bylo vidět, že tatínek na chvíli znejistěl, ale pak se vzpamatoval a sebevědomě prohlásil: „To nemůže být nic složitějšího. Zvládneme to i bez návodu.“

Opak byl ale pravdou. Když stan z pytle vybalili, vysypala se na ně kromě několika kusů plachet taky hromada kolíků, šňůr a všelijakých tyček. Tatínek se podrbl za uchem. Bylo jasné, že si neví rady, ale aby před dětmi nevypadal tak bezradně, tak zavelel: „Nejprve musíme všechno roztrždit.“

Max, Patrik, Venda i Lucka se pustili do třídění.

„Protože jsou to dva stany, tak všechno rozdělíme na půl,“ rozhodl táta a usilovně přemýšlel, co kam asi patří.

Ještě ani pořádně nezačali, a maminka už je volala k obědu.

„Cože? Nějak brzo, ne?“ ohradil se táta.

„Jak brzo? Vždyť je poledne! Doděláte si to pak.“

„Jdeme na oběd. Nakrmíme mozek, aby se nám lépe přemýšlelo,“ řekl táta dětem.

Po dobrém obědě se maminka pustila do mytí nádobí. Na chatě není myčka jako doma, a tak požádala Vendu s Luckou, aby jí pomohly při utírání. Kluci s tátou pokračovali ve stavění stanu.

Těsně před večeří byl stan dokončený a děti se po dvojicích rozdělily. Lucka s Vendou chtěly spát ve stanu, který byl blíže k domu, a Max s Patrikem byli blíže k plotu. Všichni se hned začali zabydlovat. Nosili si dovnitř karimatky, spacáky, baterky a další potřebné věci.

„Oblečení si nechejte raději uvnitř. Kdyby v noci přšelo, tak at vám to nezmokne,“ radila jim maminka.

„Neboj, to je nepromokavý stan,“ chlácholil ji tatínek.

„Ale jistota je jistota,“ usmála se maminka a děti jí daly za pravdu. Po večeři se kluci i holky převlékli do pyžam a nedočkavě se pospíchali uložit ke spánku.

Usnout se jim ale nepodařilo hned, a tak si povídali. Kluci o autech a holky o zpěvácích.

„Už se pořádně setmělo,“ všimla si Lucka.

„Asi bychom měly jít spát, at nemáme ráno kruhy pod očima,“ řekla na to Venda.

Bouřka

Holky zavřely oči, ale v tu ránu je zase vytřeštily. Obloha se strašidelně rozsvítila a hned nato se ozvala rána. Obě najednou zapištěly.

„Klid,“ ozvalo se z druhého stanu, ve kterém spali kluci. „To je jenom bouřka!“

„Já se bojím,“ začala panikařit Lucka.

„Neboj, to přejde,“ chlácholila ji Venda, ale vůbec to nepomohlo. Lucka si obula boty a vyběhla ze stanu přímo do chaty. Zvládla to ještě před tím, než se spustil liják.

Maminku bouřka taky probudila. Vyběhla ven, aby děti vyhnala ze stanu do chaty.

„Ale my tu chceme zůstat,“ protestovali kluci. Venda ani ne, ta by byla raději v chatě, stejně jako Lucka.

„Až to přejde, můžete zpátky, ale teď alou do chaty. Je to rozkaz!“ přikázala maminka po vojensku.

Oba kluci chtě nechtě přeběhli do chaty a Venda se schovala k mamince pod deštník. Když byli všichni pod střechou, mačkali se v podkrovním pokojíku u okna. Byl tam totiž skvělý výhled na blesky, které lítaly po obloze.

„Ty jo, ten byl!“ vykřikl vzrušeně Patrik.

„Fakt hustý!“ potvrdil Max.

Při každém úderu blesku holky vyděšeně nadskočily. Pak se najednou na obloze objevilo ještě něco jiného.

„Vidíte to? Co to je?“ vykřikla Venda.

„Co to je?“ přidal se vzrušeně Max. Z nebe padaly obrovské barevné svítící kameny.

To budou asi meteority. Učili jsme se o nich ve škole, snažila se o vysvětlení Lucka.

„Myslíš?“ zeptal se Patrik.

„Koukejte!“ upozornila ostatní Venda. Společně zírali na místo, kam kameny dopadly. Chvíli to vypadalo, jako by tam vypukl požár, ale plameny měnily barvu. Jednou byly rudé, pak modré, oranžové, zelené nebo žluté.

„To vypadá jako novoroční ohňostroj,“ prohlásil Max.

„Myslíš, že by někdo dělal světelnou podívanou za takovýho počasí?“ zapochyboval Patrik.

„Dobře si zapamatujme to místo a zítra se tam půjdeme podívat,“ navrhla Venda.

„A nešlo by to ještě teď v noci? Bylo by to super dobrodružství,“ navrhl Patrik.

Max měl ale rozum: „To asi nepůjde. Máma nás hlídá a v noci se lesem moc chodit nedá. Mohli bychom zabloudit.“

„Ale hned ráno se tam můžeme vypravit,“ souhlasila Venda.

„Jupí, jupí,“ radoval se Patrik. „Uděláme si dobrodružnou výpravu.“

„Je to hned za tou loukou, kde se vždycky pasou krávy,“ řekl směrem k Vendě, která hned věděla, co má bratr na mysli.

„Hned pod loukou je potok. Připadá mi, že to spadlo do potoka,“ řekla zamyšleně Venda.

Max jen pokrčil rameny. „Nevím. Zítra budeme chytřejší.“

Lucka, která měla smysl pro pořádek, navrhla: „Musíme si to všechno zapsat. Co když usneme a na všechno zapomeneme?“

„Neboj, na tohle se zapomenout nedá,“ uchichtl se Patrik.

„Ale zapsat podrobnosti bychom si mohli, to má Lucka pravdu,“ zastal se jí Max.

Venda se dala do hledání nějakého bloku. Při bouřce vypínají v elektrárně proud, a tak jí šlo hledání při světle svíčky mnohem hůř. Nakonec našla jen pár čistých papírů.